

Respect pentru oameni și cărți

George Arion

Pe ce picior dansați?

Copyright © 1990 GEORGE ARION

Copyright © CRIME SCENE PRESS, 2019 pentru această ediție.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

CRIME SCENE PRESS

Piața Presei Libere nr. 1

e-mail: redactia@crimescenepress.ro

tel.: 021.317.91.37; 021.317.91.42; fax.: 021.317.91.43

www.crimescenepress.ro

CRIME SCENE PRESS

Director editorial: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, GEORGE

Pe ce picior dansați? / Misterul din fotografie / George Arion. -

București : Crime Scene Press, 2019

ISBN 978-606-8959-29-0

821.135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN

Redactor: MANUELA RUXANDRA ARION

Tehnoredactor: CORINA MÎȚĂ

Bun de tipar: mai 2019

Tipărit în România

Carte apărută cu sprijinul Fundației „Premiile Flacăra”

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este săvârșit interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Nota editorului: Aceasta este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu personaje sau întâmplări reale este întâmplătoare.

George Arion

Pe ce picior dansați?

●
Misterul din fotografie

CRIME SCENE PRESS
2019

1.

De când s-a apucat să învețe limba engleză fără profesor, vorbirea lui Haralambie Necșulescu a căpătat o coloratură neobișnuită, și cel care-l ascultă pentru prima oară rămâne total în ceată. Cel mai talentat fotoreporter de la *Flacăra* nu mai zice „desigur”, ci *of course*, nu mai catadicsește să spună „mulțumesc”, ci rostește condescendent *thanks*, și lasă cu gura căscată pe câte un coleg care-și sărbătorește ziua urându-i cât se poate de senin *Happy Birthday*. Dar pentru a înțelege cu adevărat ce bolborosește uriașul blond de la revista noastră – *the greatest photographer*, cum îi place să se autoîntituleze – nu-ți trebuie o cunoaștere temeinică a limbii engleze ci, mai cu seamă, a unor variante ale ei folosite prin fostele colonii britanice. Rareori *of course* e pronunțat ca la Oxford și *Happy Birthday* ca la Cambridge. De cele mai multe ori Hara face adevărate minuni de vitejie și-și contorsionează limba în asemenea hal, încât fluxul sonor pe care-l emite transpirând din abundență, de parcă ar sufla în cărbunii unui samovar, aduce vag cu cel recomandat de manual, și are mai curând ceva din rezonanță provocată de descărcarea unor vagoneți cu nisip. La început, scrâșnetele dinților săi îți provoacă milă: ai impresia că se vor măcina ca niște bucăți de cretă prea mult folosite. Apoi, când scrâșnetele se transformă în gemete însotite de schimonoselile groaznice ale feței lui Hara, te apucă de-a binelea spaimă și te întrebi dacă nu cumva ar fi mai bine să chemi pe cineva competent să-l consulte.

Bărbatul din fața biroului meu stă într-un fotoliu de piele uzat și a ajuns deja în cea de-a doua fază, deși nu a intrat în redacție

decât de câteva minute. Însă Hara urmează fără să se sinchisească marele discurs pe care mi-l ține de vreo oră.

– *Of course, old man*, treaba e cât se poate de serioasă. *The girl* mi-a căzut cu tronc și nu m-aș da în lături să înfirip un *love story* cu ea. E *beautiful*. Și, cum ați zice voi, are pe vino-ncoace. Adică, mai corect spus, pe *come in*.

Își însoțește perorâția cu gesturi largi ale mâinilor cu nimic mai scurte decât palele unei mori de vânt. Nasul lui coroiat freamătă de ațâțare. E îmbrăcat într-un costum de blugi prespălați sau, cum zice chiar el, „*preaspălați*”, și în mod evident îi este cald, dar e atât de mândru de noua sa achiziție vestimentară încât nu vrea să o schimbe cu haine mai potrivite unei zile cu o temperatură ridicată cum e cea de azi, indiferent dacă termometrul se află la Filaret sau la Băneasa.

Necunoscutul din biroul meu n-a avut timp nici să se prezinte. Are însă mare răbdare și așteaptă ca furtuna lingvistică la care asistă să se potolească.

E momentul să intervin. Pentru a fi mai convingător folosesc o metodă care îl amuște dintr-o dată pe Hara.

– *Ça suffit, pour aujourd’hui, mon enfant Hara!*

Într-adevăr, luat pe neașteptate, Hara încetează să mai măsoare cu pașii săi largi încăperea și se holbează la mine. După care dă din umeri ca omul care nu e înțeles, bombăne ceva ce nu pare să aibă nicio legătură cu vreun idiom de pe planetă, se aşază la biroul lui și începe să sorteze niște clișee fotografice. Le ia unul câte unul cu o pensetă, se uită la ele în zare, apoi le pune într-un plic pe care scrie cu inimitabila lui caligrafie care doar pe Champollion l-ar putea entuziasma.

În încăpere se lasă liniștea. Doar pe corridor se mai audе, din când în când, câte un strigăt sfâșietor: cineva cheamă pe altcineva la telefon. De fiecare dată bărbatul din fotoliu tresare, iar chipul său devine tot mai intrigat.

Am în sfârșit timpul să-l studiez mai pe îndelete. Arată cu puțin peste cincizeci de ani. E mai curând bine făcut decât gras și

în ochi i se citește o scliere jucăușă. Craniul proeminent n-a mai păstrat decât vagi vestigii ale podoabei capilare. Tenul are acea paloare întâlnită numai la cei care nu prea ies în aer liber și lucrează mai mult prin birouri. Stângăcia din mișcări și aerul ușor descumpănat îmi arată limpede că am de-a face cu un astfel de specimen. Întotdeauna mi-a plăcut să încerc să ghicesc profesia oamenilor după infățișarea lor. Acesta din fața mea nu poate fi decât un cercetător, un savant chiar, un șoarece de bibliotecă total deconcertat ori de câte ori ieșe printre oameni.

Telefonul începe să sună violent. Hara se sperie, scapă un clișeu din mâna și începe să strige la mine:

– De ce nu lași soneria mai încet? De câte ori să-ți spun că mă bagă în toate bolile când îl aud cum urlă mai ceva ca o sirenă când e alarmă aeriană? *Bad man* ce ești!

Ca să se răzbune pe mine nu ridică receptorul, deși telefonul e chiar sub nasul lui. N-am încotro și mă ridic de la masa mea de lucru, înconjur fotoliul unde stă necunoscutul tot mai înveselit de atmosferă în care se află, și răspund eu.

– Da? Cu cine dorîți să vorbiți? Cu Haralambie Necșulescu? Regret, duduie, astăzi nu vrea să fie deranjat nici măcar telefonic. E foarte ocupat.

Până când să apuce Hara să-mi însface receptorul, convorbierea se întrerupe. Îmi reiau locul și aștept ca rafalele de vorbe să se dezlănțuiască. Spre uimirea mea, Hara îmi aruncă doar o privire care, după mintea lui, ar trebui să mă transforme într-un praf tocmai bun de împrăștiat în vânt.

Prin fereastra deschisă vine până la noi mireasma ierbii din curtea interioară, culcată la pământ cu o mașină electrică de tuns. Un om îmbrăcat numai în pantaloni și cu bustul ars de soare o mănuiește cu dexteritate. O clipă sunt invidios pe el. Apoi mă reîntorc spre necunoscut.

Acesta tușește ușorjenat.

– Vă rog, dacă nu vă deranjez...

Poate că e prea cald de câteva zile și slabe speranțe de a mai ajunge anul astă la mare, sau măcar la un strand; poate că s-au adunat prea multe nopti pierdute pe teren în hoteluri unde n-aveai cu cine scoate o vorbă; poate că a intervenit și oboseala de a mai cunoaște alți și alți oameni pe care îi ajuti și apoi nu-ți dau nici măcar „Bună ziua” pe stradă. Poate că o fi altceva de care n-am știere; fără să vreau izbucnesc într-o tiradă care, pe măsură ce se desfășoară, mă lasă și pe mine cu gura căscată.

– Să mă deranjați? Vai, dar se poate... De aceea suntem noi aici: ca să fim deranjați. I-a tras de coadă un puști pisoiul unei cucoane care n-a crescut în viața ei un copil? Haidem la Flacăra să ne plângem, să facem reclamație. O fi pe-acolo vreun zăbăuc pe care să-l punem pe drumuri ca să-i ia la întrebări pe părinții obraznicului său. Se ceartă doi vecini de palier pentru că unul dintre ei a trântit o dată din greșeală ușa liftului? De ce sunt ziariști pe lume? Hai la ei să le spunem ce-avem pe suflet. Iar dacă am inventat un motor care în sfârșit funcționează fără să consume nimic, cui să ne adresăm în primul rând? Tot ziariștilor, ei trebuie să fie primii care să afle marea, colosală descoperire. Hai, curaj, spuneți de ce-ați venit? Vreun motoraș, acolo? V-am dibuit imediat. Nu mai stați pe gânduri: scoateți din servietă planurile! Întindetă-le pe masă! Explicați-mi cu lux de amănunte cum funcționează! Sunt obișnuit, aş putea zice că sunt un as în materie de *perpetuum mobile*. Dați-i drumul!

O astfel de izbucnire n-am mai avut de mult. Hara a uitat să mai claseze clișeele fotografice și se uită la mine cu îngrijorare. Iar necunoscutul se ridică, strângă la piept cu hotărâre servietă din piele maro și se îndreaptă spre ușă.

Dintr-un salt sunt lângă el.

– Vă rog să mă iertați. Nu știu ce m-a apucat. Exploziile solare... E foarte cald.

– Într-adevăr, acceptă el cu un calm desăvârșit. Dar m-ați judecat complet greșit. E și firesc, sunteți un om Tânăr, mult mai Tânăr decât mi-am închipuit citindu-vă articolele. V-am crezut un

bărbat de cel puțin cincizeci de ani, dacă nu cumva mai mult. Or, dumneavoastră nu aveți nici patruzeci.

Sunt unele zile când arăt mai puțin de treizeci și opt de ani cât am în realitate. Dar sunt altele când trec pentru oricine binișor peste patruzeci de ani. De obicei arăt mai Tânăr sau mai în vîrstă exact atunci când nu trebuie. Ca de altfel și acum.

– N-are importanță vîrsta mea. Vă rog să-mi spuneți ce v-a adus la mine.

De pe corridor se aud murmure și pași grăbiți. O echipă de reporteri pleacă pe teren.

Necunoscutul șovăie prădă unei vizibile lupte interioare.

– Nu știu dacă mai are rost să vă spun...

Resemnat de a face cunoștință cu o nouă variantă de *perpetuum mobile*, îl încurajează pe tonul cu care de obicei mă adresez secretarelor când vreau să intru la un personaj important.

– Vă rog... Scoateți planurile...

Se uită la mine complet siderat.

– Care planuri?

– Planurile motorașului.

– Care motoraș?

– Cel cu *perpetuum mobile*.

– Care *perpetuum mobile*?

– N-ați venit pentru aşa ceva?

– Nu.

Am o clipă de ezitare. Dacă nu e cercetător, atunci e doctor. Și doctorii stau în laboratoare și, cu timpul, capătă în obraji culoarea asta de pudră de talc.

– Atunci să vedem medicamentul. La ce e bun? De câtă vreme îl testați? Are contraindicații?

Necunoscutul începe să-și iasă din fire. Iar vrea să se ridice, dar la un gest cu mâna pe care îl fac, îl întuișc în fotoliu. Profită de tăcere și rostește în mare viteză câteva fraze.

– Sunt inginerul Ion Tăcescu. Inginer constructor. Am fost pe multe șantiere din țară. Nu mă ocup de *perpetuum mobile*, nici de

medicamente, iar vecinul de palier e cel mai bun prieten al meu.
Responzări din păcate, n-am, aşa că n-am venit să reclam pe nimeni
fiindcă l-ar fi tras de coadă.

Încerc să par mai degajat decât sunt în realitate.

– Atunci pentru ce ați venit?

Își trage o clipă respirația, ca și cum ar vrea să aibă destul aer
pentru comunicarea importantă pe care ține s-o facă.

– Am venit la dumneavoastră în legătură cu un asasinat.

Tocmai acum telefonul sună din nou, dar n-aș jura că Hara a
scăpat un alt clișeu din mâna din cauza lui. Iar eu am încremenit
pe scaun și nu îndrăznesc nici să clipesc cât timp se aude soneria.
Apoi alarma aeriană încetează și de afară se mai aude doar mașina
electrică zumzând cu hărcenie și eficiență.

– Un asasinat? Cine a fost asasinat?

– Tatăl meu.

O spune cu aceeași liniște ca și cum ar constata că s-a stârnit o
boare de vânt.

– Când? Cum a fost asasinat? De ce nu v-ați dus la miliție?

– A fost asasinat în urmă cu patruzeci și cinci de ani. Nu știu
cine e criminalul. Iar la miliție nu m-am dus deoarece probabil că
nimeni nu mi-ar da crezare. N-am nicio dovadă. Sau, mai bine zis,
dovada mea e subredă. Chiar foarte subredă. Aproape inexistentă.

Hara profită de neatenția inginerului și-mi face un semn în
legătură cu ce crede el despre sănătatea vizitatorului nostru. Apoi
formează un număr de telefon, așteaptă până i se răspunde și începe să turuie ca o mitralieră pusă pe un banc de probe.

– Honey, ce mai faci? M-ai căutat cumva? Nu? Păcat... Îmi e
tare dor de tine... Tu ești caty a mea, doar știi...

Ion Tăcescu nu pare să-i audă sporovăiala. S-a cufundat în sine
însuși și nu mai are nicio cale de comunicare cu lumea din jurul
lui. Oare cum să-l readuc printre noi? Pentru o clipă mi-a stârnit
curiozitatea. Măcar pentru asta merită să-i mai acord puțină aten-
ție.

Tușesc de câteva ori ca să-l fac să se uite din nou la mine.
Reușesc. Cu greu.

– Pot să vă rog să fiți mai clar? N-am înțeles nimic!

Îmi aruncă o privire fără niciun reproș.

– Este și foarte greu de înțeles... Nici eu n-am priceput mare
lucru... Până acum o săptămână am trăit cât se poate de liniștit.
Ştiam doar că în anul 1942, pe când aveam cinci ani, tatăl meu s-a
prăpădit. Și-a tras un glonte în cap.

Hara astupă cu palma microfonul telefonului și zice mai mult
pentru sine:

– Un glonte în cap? Interesant.

Apoi își continuă conversația ca și cum n-ar fi rostit nimic.

– Da, întărește inginerul. Au scris și ziarele. Vă le pot arăta, dacă
vreți. Era profesor de muzică. Din câte mi-a povestit mama despre
el era un om extraordinar de blajin. Deosebit de tandru cu cei din
casă. Îl țin minte cum îmi cânta la pian și încerca să mă învețe și pe
mine un cântecel pe care nu l-am putut uita nici până azi.

Hara a terminat cu telefonul. E deosebit de mulțumit: fata a
acceptat o întâlnire. De aceea se foiește pe scaun încurjat de un
nimf strălucitor și se amestecă din nou în discuția mea cu ingi-
nerul.

– Dar cântați-l! Ne-ar face plăcere!

Îl ameninț pe ascuns cu pumnul. Inginerul însă începe să mur-
mure ușor, ca pentru el:

– Trop, trop și iarăși trop

Calul trece la galop

Iar copiii îl privesc

Și îndată-l îndrăgesc...

– Încântător! exclamă Hara. Aproape că-mi dau lacrimile.

Nu mai are sens să-i arăt încă o dată pumnul. Tot n-ar pricepe
nimic.

Ion Tăcescu rămâne însă tulburat doar de amintirile lui.

– Stăteam într-o căsuță de la marginea de atunci a Bucureștiului.
Era o locuință modestă, dar în care eu cu tata și cu mama am

trăit cei mai frumoși ani. Vara era un paradis de verdeață și de flori. Iarna, copiii făceau chiar în spatele curții noastre un derdeluș unde ne dădeam cu sania. N-am să uit niciodată ce fulgi mari de zăpadă erau în copilarie.

Hara oftează și-si șterge transpirația de pe frunte cu o batistă multicoloră care ar atrage atenția și unei prisăci.

– N-ar strica vreo câțiva fulgi din ăstia acum... Cam cât de mari erau?

Din nou inginerul nu-l aude sau nu vrea să-l audă. E momentul să intervin:

– Hara! Ai surzit? Te strigă redactorul-șef!

Într-o clipă e la ușă și o șterge, însă nu destul de repede ca să n-audă ce-i strig din urmă:

– Nu te grăbi, iștețule, nu te cheamă pentru vreo primă!

Apoi mă întorc spre Ion Tăcescu.

– Vă rog să-l iertați. El e mai glumeț. Băiat bun, de altfel. Dar vă rog să continuați.

– Nu prea mai am ce să vă spun. În 1942 tatăl meu s-a împușcat. N-are rost să vă mai povestesc cât de greu ne-am descurcat în continuare. Am reușit totuși să învăț carte și s-ajung inginer construcțor. Mama mea a trăit până acum câțiva ani. Până în ultima ei clipă am întrebat-o de ce-a făcut tata gestul acela și niciodată n-a știut ce să-mi răspundă.

– N-a lăsat nicio scrisoare? De obicei sinucigașii aşa procedea-ză.

– N-a lăsat nimic. Și nimic nu justifica gestul lui. Era fericit cu ma-ma, era bucuros fiindcă avea un băiat... Zadarnic mi-am frământat creierii zile și nopți. N-am găsit nicio explicație. Până când...

În glasul lui e ceva care deodată mă face curios. Dar tocmai atunci ușa se dă de perete și în prag apare Hara cu o falca-n cer și alta-n pământ. Zmeul din poveste ar fi bun de doică în comparație cu el. Îl privesc cu o candoare fără margini.

– Mă! Îți arde de farse? Nu m-a chemat nimeni la redactorul-șef. M-am băgat singur în gura lupului. Când m-a văzut mi-a și dat o sarcină de rezolvat până diseară. Las' că mi-o plătești tu!

Trântește ușa și se aşază la locul lui bombănind ceva în engleză fără profesor. Ia din nou receptorul din furcă, formează un număr și începe să gângurească precum un porumbel mângâiat pe gușă.

– Honey, am încurcat-o. Nu putem să ne vedem. Trebuie să mă duc să fac niște poze la o școală. O lăsăm pe mâine. Pa și pusi dulce!

Vraja s-a risipit ca un pahar făcut țăndări. Încerc să-o refac, punând multă miere în glas.

– Ce spuneați?

Dar Ion Tăcescu a rămas pe gânduri și nu mai scoate niciun cuvânt. Parcă a uitat de ce-a venit aici. Se uită cu interes doar la pantofii lui maro, bine lustruiți, la pantalonii lui maro, impecabil călață, la cămașa lui maro cu mâneci scurte, la geanta lui de piele maro...

– Până când..., încerc să-i reamintesc ultimele vorbe pe care le-a rostit.

Parcă l-aș fi conectat din nou la rețea.

– Până când, într-o seară, acum o săptămână, umblând prin bibliotecă, am dat de câteva partituri ale tatei. Nu mai umblasem de mult la ele. În familia mea nu s-a mai ocupat nimeni de muzică și le păstrăm doar ca amintire. Nu știu ce mi-a venit și am început să răsfoiesc una dintre ele. Era vorba de *Frumosul rozmarin* al lui Kreissler. Am dat o filă, am mai dat o filă, privind la portativele acelea care n-au niciun înțeles pentru mine, și deodată am descoperit o hârtie îngălbănăită și împăturită în două. Mirat, am lăsat partitura deosebită și am desfăcut hârtia. Pe ea erau așternute fraze măzgălite în mare grabă și semnate de tatăl meu. Mai curând par să fie un bruion de scrisoare. În ea tatăl meu își anunța soția că...

Hara aterizează drept în mijlocul camerei. E într-o stare de surescitare cum nu l-am mai văzut de mult.

– Își anunța soția că..., îl îngâna el pe inginer.